

Sygn. akt III KK 435/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie S. H.

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 19 lutego 2015 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 9 listopada 2013 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., prawomocnym wyrokiem z 13 października 2009 r., uznał S. H. za winnego dokonania w dniu 8 stycznia 2009 r. kradzieży kurtki skórzanej wartości 349 zł na szkodę C & A P. sp. z o. o. w warunkach recydywy specjalnej, to jest przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., i skazał go za to na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w ilości 40 stawek dziennych, każda w wysokości 10 zł. Tenże Sąd, postanowieniem z 9 listopada 2013 r., na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz. U. z 2013 r., poz. 1247 (dalej: ustawa nowelizująca), odmówił zamiany na karę 30 dni aresztu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, utrzymując, że czyn przypisany skazanemu

stanowi nadal przestępstwo. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 12 grudnia 2013 r.

Kasację od prawomocnego postanowienia z 9 listopada 2013 r. wniósł, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., na korzyść skazanego Prokurator Generalny. Domagając się wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia art. 50 ust. 1 ustawy nowelizującej, polegającego na odmowie dokonania zamiany kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu, mimo że czyn objęty wyrokiem skazującym stanowił wykroczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron, z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Wbrew stanowisku wyrażonemu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że „wysokość minimalnego wynagrodzenia, jako odnoszącą się do znamion czynu zabronionego, należy przyjmować na datę popełnienia czynu zabronionego”, Sąd Najwyższy, nawiązując do wcześniej już zaprezentowanego zapatrywania prawnego (zob. post. SN z 16 lipca 2014 r., sygn. akt III KK 211/14), jest zdania, że w przypadku kradzieży popełnionej przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej analizę wartości granicznej mienia stanowiącego przedmiot zaboru dla celów kontrawencjonalizacji trzeba odnosić, jak tego wymaga zmieniony art. 119 k.w., do $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia z daty wejścia w życie noweli.

Skoro zgodnie z wydanym na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy nowelizującej rozporządzeniem Rady Ministrów z 14 września 2012 r. (Dz. U. z 2012 r., poz. 1026) minimalne wynagrodzenie od dnia 1 stycznia 2013 r. ustalone zostało na kwotę 1 600 zł, a więc jego $\frac{1}{4}$ części wynosiła 400 zł, to odmowa w niniejszej sprawie przekwalifikowania czynu z przestępstwa na wykroczenie i zmodyfikowania wymiaru kary stanowiła jaskrawe i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia naruszenie wskazanego w kasacji przepisu art. 50 ust. 1 ustawy nowelizującej.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

